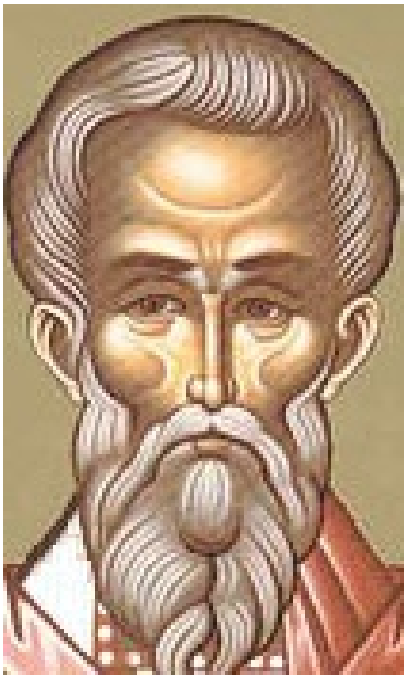
23.03.2014 г. / 20:57:37

Вяра

06.04 по еретическия, †24 март по църковния календар - Св. Артемон, епископ на Селевкия. Св. преподобни Яков Изповедник

В памет на светия наш отец Артемон, епископ Селевкийски (I-II в.)

Блаженият Артемон бил родом от писидийския град Селевкия, където отраснал и бил възпитан. Той водел благочестив живот, когато светите апостоли проповядвали на света Христовото учение. Веднъж свети апостол Павел дошъл в Селевкия, където сред гражданите, подобно на светилник, който не може да се укрие, блестял с добрите си дела Артемон. Понеже бил утвърден в Христовата вяра и в него изобилствувала божествената премъдрост, свети апостол Павел го определил за пастир и учител, ръкоположил го за първи епископ на Селевкия Писидийска. Блаженият Артемон ръководил добре и богоугодно повереното му паство. За всички бил пристанище на спасение. За вдовици, сираци и бедни бил незаменим покровител, чудотворен лечител на душите и телата. Прекарал живота си благочестиво и богоугодно и починал в дълбока старост.

В памет на преподобния отец Иаков Изповедник (VIII-IX в.)

Преподобният Иаков Изповедник живял по времето на

нечестивия византийски император Лъв Арменец, който възобновил иконоборческата ерес, отхвърлена от светите отци на седмия вселенски събор, и погубил мнозина заради благоговейно почитане на светите икони. Иаков бил сред учениците на свети Теодор Студит, от когото черпим сведенията за него. Заради иконите свети Теодор бил заточен, а мнозина от учениците му били подложени на мъчения. Блаженият Иаков също бил заловен и изтезаван. След убийството на нечестивия император Христовите изповедници излезли на свобода. Свети Иаков успял да се прибере с последни сили в Студийския манастир и скоро починал. Тялото му било погребано с чест. Блаженият Ипатий, който изпълнявал задълженията на игумен вместо своя наставник, уведомил с писмо за смъртта му свети Теодор, който се връщал от заточението и временно се намирал в Крискентовата обител.

В отговор преподобният Теодор му написал следното:

“Не без сърдечна болка, но не и без душевна радост, сине мой, получихме от тебе известието за кончината на нашия възлюбен брат, Христовия изповедник Иаков. Ние съжаляваме за него като за син, и то такъв, когото заради греховете си аз не съм достоен да нарека син. Радваме се за вечния живот, който му е приготвил Господ. И се радваме не само ние, за които той е дивно украшение, но и цялата Църква. Помисли си само за какъв го смяташе ти - за изповедник, мъченик и светец. Той се бореше мъжествено срещу плътските желания, като пазеше тялото си чисто от похоти, употребяваше най-проста храна и подчиняваше плътта си на разумната душа. Спеше толкова малко, че тия, които го гледаха, се чудеха как е още здрав. Обичаше, доколкото му позволява времето, да възнася мислите си към Бога и потъваше в богомислие до забрава. Когато идваше на себе си, биваше изпълнен с Божествена любов. Не мислете, че заради нечия угода говоря

така, свидетели са ми Бог и наставникът на Иаков - Иоан, който ми е разказвал за него онова, което по-рано не знаех. Така той се стремеше да се приучи към постнически живот. Що се отнася до това, колко време е прекарал в подвизите на изповедничество и колко големи са били тези подвизи, те са явни и за ангелите, и за хората. Непоколебимо и свидно сърце, той завърши своя подвиг безбоязнено, като Божий воин. Слугите на неговите мъчители го покрили с рани, превърнали в рана гърдите и раменете му, изцеждали кръвта му, натрошили тялото му и го оставили захвърлен на земята. Той не издал и звук на нетърпение, но понесъл до края угодните на Бога мъчения в името на Неговия Син, нашия Христос Бог, тъй като да страдаш за светата Му икона значи да страдаш за Самия Него. Нека кротките да чуят и да се развеселят, нека се радват мъченикoлюбците, а дяволът да бъде посрамен и да се разпръсне сборището на иконоборците, защото освен Иаков, те мъчили, убили, уморили от глад и причинили подобни страдания на множество Христови изповедници както наши, така и не наши (повече наши, понеже ние сме едно тяло в Христа, Който е Глава на всички). Изтощен от нетърпимите рани, Иаков легнал тежко болен. Всеки ден се готвел за смъртта и напуснал живота с благодарност и смирение. Пишеш ми, че бил предсказал смъртта си - това е поради страдалческите му подвизи. Казваш, че на погребението му имало много хора, в това число и много знатни люде, всичко това е резултат на непостижимата Божия воля, понеже, ако не беше угодно на Бога, нямаше да се стече такова множество при един неизвестен (но не и по дух) човек. Иаков се присъедини на небето към ония, които страдаха с него. Така нарасна броят на мъчениците и изповедниците, затова небето се весели и се радва душата на Иаков, с чиито молитви, братя, ще се спасим. Той получи дар, достоен за трудовете му. Щастливи и наистина благочестиви са били онези, които са били събрани на неговото достойно погребение. Те са

истински мъчениколюбци и нека наследят участта на тия, които почитат. Ако е угодно на Бога, ще се погрижа за неговите честни мощи, както съм писал в правилата. Поздравете се един други със свето целуване. Целува ви архиепископ патриарх Никифор, протопрезвитерът, икономът и останалите братя. Господ да бъде с вас. Амин.”

Така завършва писмото на свети Теодор Студит за живота и страданията на преподобния Христов изповедник Иаков, по чиито молитви Господ да удостои и нас навеки с участта на Своите светии. Амин.

{{_LINK1_}}

---

buditeli.info © 2017